

Jovenitut

Catalana

30 cts.

CONTRADICCIÓ INTEL·LECTUAL

ÉS: l'aprendre un idioma estranger només per la vista, com un sord, una persona que no és sorda, donat que avui és possible d'aprendre'l naturalment i fàcilment, aplicant l'oïda i la vista al mateix temps, emprant el sistema Lingvofono del Liceu Dalmau. El prescindir de l'oïda, que és el sentit més natural per aprendre idiomes una persona normal, ens fa violent i difícil l'estudi i fragmentari el resultat; el sistema Lingvofono, que permet oir il·limitadament les frases que són presentades també impreses amb la traducció i notes gramaticals en llibres que corresponen als fonogrames, fa natural i fàcil l'estudi dels idiomes estrangers, i global, complet i profund el resultat.

SENTIT COMÚ

El metge no tracta els pacients col·lectivament, sinó individualment. El professor també ha de tractar cada alumne individualment, puix que tots són diferents. Capacitat, temperament i caràcter especials de cada alumne requereixen tractament individual. Adhuc per a un mateix ordre de coneixements i aptituds, cada alumne del Liceu Dalmau és guiat segons les seves condicions i circumstàncies particulars. El material, organització i procediments del Liceu Dalmau permeten de complimentar aquest imperatiu de la pedagogia i del sentit comú, i aquest és el secret dels resultats sorprenents, dels cursos i classes personals i per correu que ha establert a Catalunya el Liceu Dalmau, per tots els coneixements i aptituds de la més completa Cultura General i Comercial.

DEL PROPI DOMICILI ESTANT

La nostra ensenyança per correu és tan fàcil i eficient, que és avantatjosa àdhuc per a persones que habiten a Barcelona, i recomanable a tothom. És, com ha d'ésser tot ensenyament positiu, a base de lliçons especials per a cada alumne

Demaneu prospectes a la Direcció General del

LICEU DALMAU

València, 245 : Telèfon G-1845

BARCELONA

Juventut Catalana Revista

S U M A R I

Portada, per *Francesc Nel·lo*.
 Carreró típic de Cervera.
 El reialme de la pau, per *Lluís G. Bover*.
 Cançó del goig momentani, per *Mossèn Antoni Navarro*.
 Oh, pa beneït...!, per *Jaume Agelet*.
 La fotografia artística.
 L'encís de la llar, dibuix per *F. Oltra*.
 Déu en la clotada, per *J. M. Folch i Torres*.
 Cançó de Primavera, per *Dolors Aramon i Serra*.
 La sardana, dansa nostra.
 Radi-meravella. Les ones de Trianon, per *Josep Brea*, trad.
 Diada d'amor, per *Ernestina Prat*.
 Vida literària. Els llibres. «Amics de la Poesia».
 Bella tasca d'uns andreuencs.
 Caminant entre boires, per *J. Duatis Harte*.
 La nostra col·laboració espontània.
 La nostra dansa, per *Dansamor*.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ : València, 184 : Telèfon G-2017

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes. . . 1'10 Ptes.
 Províncies, un any. . . 13'50 »
 » sis mesos. . . 7'— »

(Pagament a la bestreta)

Admet, en preferència, la col·laboració novençana de Catalunya

BIBLIOTECA PARTICULAR
 ESTANISLAU ROIG GINGE
 — BARCELONA —

Carreró típic de Cervera

(Clixé C. Gómez.)

El reialme de la pau

L'immortal poeta de Catalunya, Joan Maragall, servava per les coses nadalenques una devoció pregona. S'embadalia en la visió d'uns núvols manyacs que deixaven veure unes clarianes de cel asserenat, espurnicades de fulgents estels; gaudia uns instants de joia plena, escoltant les cançonetes que per Nadal es canten als poblets humils de la terra nostra; li plavia escoltar les rondalles y llegendes pròpies d'aquets jorns, o fitar el seu esguard encuriós en els minúsculs fontinyols, camps i muntanyes de qualche pessebre arranjat curiosament per mans infantines.

En Maragall, que era un gran poeta, tenia una ànima d'albor sens màcula, com la dels infants...

Jo que coneixia ben d'aprop el viure del Mestre, podria explicar-vos algunes anèdoctes que palesen la bonesa del seu cor, i de quina faltà bategava en arribar aquestes diades.

Fa uns anys, i m'apar que era ahir, vaig passar un parell de dies en la seva companyia, i tant vaig fruit escoltant la seva parla, que no puc pensar en la festa de Nadal, sense recordar ensems les paraules assenyades de l'amic del cor: «L'humanitat té el deure inel·ludible de tornar

a Crist. Ha oblidat les divinals ensenyances i el cobejat reialme de la pau universal esdevé un gaudi inassolible»

En aquestes diades nadalenques, encofursant en les nostres cases i arraulits al voltant de la llar, seria bo que meditéssim les paraules d'aquell home de cor, que no han pas perdut l'actualitat.

Fa ja molts segles que els àngels entonaren aquell melodiós *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bona voluntatis*; fa molt de temps que les ensenyances del diví Jesús, a faisó d'inapagables flames de claror immensa, escamparen arreu les cèliques lluïssors de la més gran i més bella i més meravellosa de les doctrines esqueixant les denses boires del paganisme i essent el bàlsem goridor de l'humanitat malalta; fa ja molts anys que, algunes veus aïllades i àdhuc una mena d'instint de conservació, ens adverteix la necessitat absoluta d'un canvi de ruta per a seguir les evangèliques petjades...

Però les veus salvadores es perden en la buidor. L'humanitat persisteix en viure enfangada en el modern paganisme, i, fins (per què no dir-ho?) la majoria dels cristians han convertit la pràctica d'aquelles ensenyances en una mena de formulisme estúpit.

Una atmòsfera materialista ens envolta i una falsa civilització ens ha robat el cor. No hi ha més dèria, ni es té altra fretura, que la del diner i el gaudi dels plers materials. Així anem endinsantnos en el llot, tot rodolant a l'abisme...

En aquets jorns de gloriosa remembrança, damisel·les i jovincels de Catalunya, pensem en la transcendència del naixement de Jesús — l'esdeveniment més gran dels segles — i meditem les ensenyances del diví Mestre, procurant foragitar del nostre cor l'afecte desmesurat a les coses materials, i fent el pròposit de «Tornar a Jesús» a fi de que estengui damunt la terra el reialme de la pau.

Encara no s'han esborrat de la nostra pensa els fatídics espectres de la passada guerra mundial ni el record de les punyents dolors de les víctimes innocents, revolcant-se en xolls de sang i llençant imprecacions esglaiadores...

Senyor, pietat! Perdoneu les nostres caigudes i defallences i il·lumineu la nostra pensa amb la «Vostra llum miraclera»; concediu-nos per al proper any de 1925, el preuadíssim do de la Pau universal; que aplegui sota ses blanques ales a tots els homes de bona voluntat!...

Així sia.

Lluís G. BOVER

LA FOTOGRAFIA
“ESTILO Y ARTE”

del carrer del Carme, 13, entressol

**S'OFEREIX A TOTS
ELS LECTORS DE
LA GENTIL I PO-
PULAR REVISTA**

JOVENTUT CATALANA

**EN LA SEGURETAT
DE QUE RESTARAN
CONTENTS DEL
SEU TREBALL**

Cançó del goig momentani

*Ara tinc un amor,
ara tinc una vida,
ara tinc en mon cor
una dolça ferida,
i en el pit la dolçor
d'una bresca exquisida
i en els ulls la claror
d'una estrella florida.*

*Mes demà, orb i mut,
restarà en solitud
mon cor laç que ara canta
i, mig vida i mig mort,
sols tindrè per record
la ferida sagnanta.*

Del llibre que acaba de sortir «Roses i estels»

Mn. Antoni NAVARRO

Oh, pa beneït...!

*Oh, pa beneït
a missa primera,
que escalfes el pit
com la primavera.*

*Damunt de la taula
brillaràs com l'or!
Mística paraula
trasmudada en flor.*

*La mare, encisada,
el repartirà.
Fes via, oh, amada,
per tastar el pa!*

*Car farem claror
quan a dins del pit
durem l'escalfor
del pa beneït.*

Del llibre que acaba de sortir «Domassos al Sol»

Jaume AGELET

*L
A

F
O
T
O
G
R
A
F
I
A*

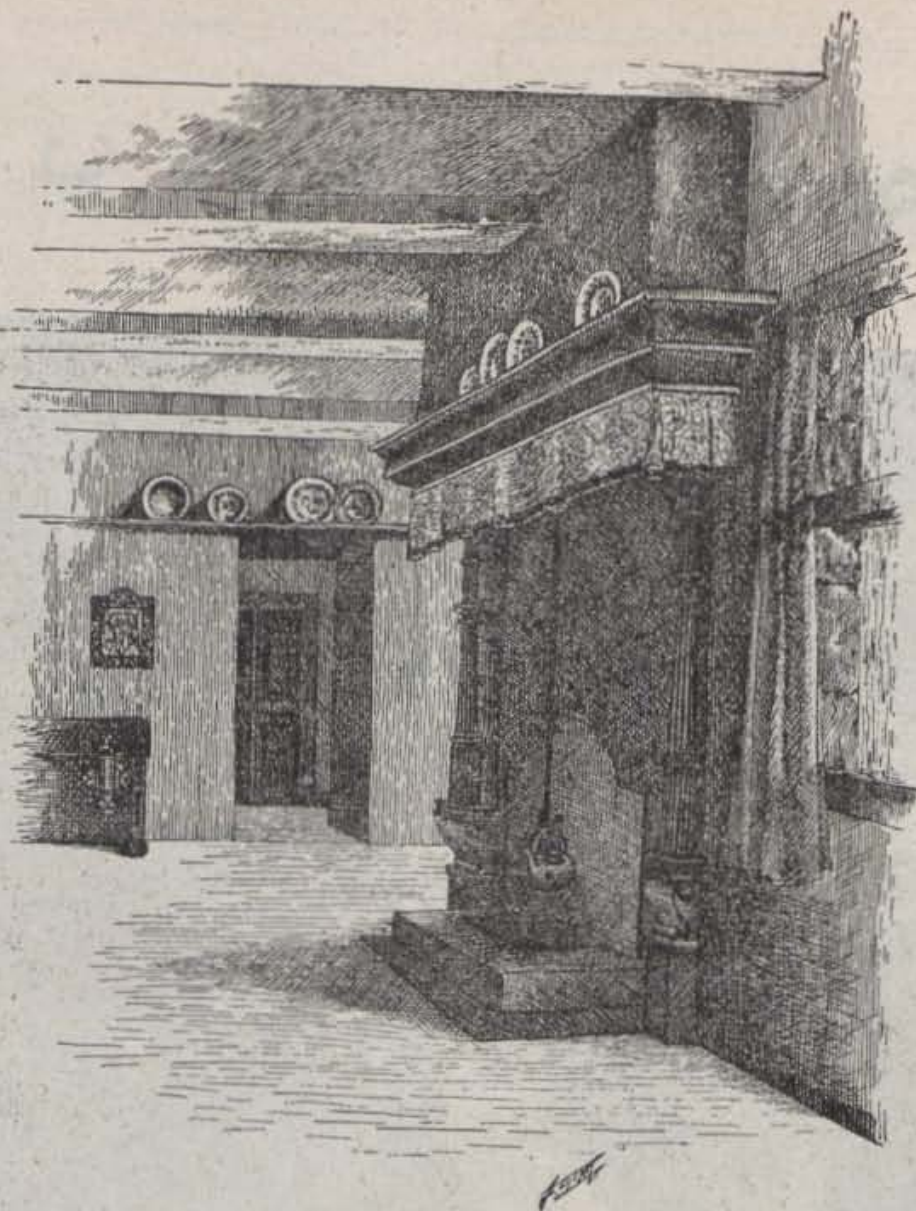
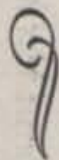

*A
R
T
Í
S
T
I
C
A*

MASIA CATALANA

(Arxiu JOVENTUT CATALANA)

L'encís
de la
llar

(Dibuix al carbó,
per F. OLTRA.)

PER A MOLT AVIAT!!

Sorprenents millores a
JOVENTUT CATALANA

SETMANALMENT:

Pàgines d'art, modes, esports,
actualitats gràfiques nacionals i
estrangeres, radiotelefonía, etc., etc.

Serà el millor MAGAZINE català!

Deu en la clotada

(Continuació)

Ben poc li costà. Trobà a les palpentes una beta en boga fixa en el fons del caixa-banc. Estirà, i el secret s'obrí.

— Coi, coi! Una, dues, tres... coi! — anava comptant enjoiat i poruc a l'hora, amb el pit panteixant i les mans remoguent-se cobdiciosos en el fons obscur del secret.

— Set! Set unces senceres! —

D'un braçat tornà la roba dintre; tancà el caixa-banc, i ficant-se tot l'or dintre la bossa de la faixa, botà escales avall.

En essent baix arreplegà el gec, prengué la gorrota i anava a alçar la balda per a obrir, afanyós de sortir al defora a respirar llibertat, quan l'esglaià al sentir allí arran mateix, per la banda de fora, un truc fort i pesat que ressonà dintre de tot de la seva ànima.

Se féu enrera esgrogueït i amb la tremolor que li vingué, ni esma va tenir de pendre la escopeta.

El truc es repetí.

— Qui deurà ésser? — pensà en Jan posant-se maquinalment les mans a la faixa com per a resguardar-se el tresor.

Amb el cap entontit i el cor glaçat, alçà la balda i obrí...

Mossèn Lluís se quedà plantat allí a la porta amb els somris als llavis i els braços oberts.

En Jan se féu dues passes enrera i es quedà

mirant-se'l amb ells ulls esverats i els llavis tremolosos.

— Pare! — cridà en Lluís atansant-s'hi.

Mes en Jan se féu més enrera fins a posar un peu en el graó de la escala i allí es quedà a punt d'empendre escales amunt, amb el rostre contret amb visatges de por i de esferèment...

Dos dies feia que Mossèn Lluís era arribat i en dos dies no logrà pas que son pare deixés aquell posat sorrut.

El cor del jove capellà se sentia trencar en veure l'emmurriament constant del seu pare i es dalia per abraçar-lo, per a parlar-li; per a posar en pràctica tots aquells somnis de conversió amb que es passava les nits aquests darrers anys, en la celda del Seminari.

Mossèn Lluís per les cartes del Rector, sabia bé el que passava a La Clotada. No es dasanimava pas per això, perquè tenia la fe dels joves. Creia en ell, i estava fermament convençut de que al arribar al poble tot s'arranjaria. «Oh, sí! Ell parlaria amb el seu pare; li parlaria de les coses santes de que mai li havien parlat; de les grans coses dels llibres que el Rector devia ja tenir oblidades i que ell servava fresques en la seva memòria... i el seu pare es

convertiria; obriria els ulls a la raó i a la llum; a aquella llum celestial tota amor i benestar fins en els trànsits de més fatiga i desamor.»

Mes en Jan no hi entrava pas de cap de les maneres. Se mirava al seu noi amb aires de temença i d'aversion... Se'l veia tan alt, més que ell; tan blanc de rostre, tan tocat en les maneres, tan solemnia en el caminar, que a en Jan li calia fer grans esforços d'imaginació per veure en ell a n'el seu Lluís esllanguit i esprimatxat d'abans. Ell s'hagués trobat amb el fill gran, fet home, emperó home com els d'allí: colrat de cara i barroer en el fer i en el dir, potser que hauria estat cosa més de fer l'escoltar-lo i entrar amb aquells enraonaments amb què els homes s'entenen... emperó aquell sacerdot amb aires de senyor, amb aquella mirada que tot ho avassallava, no era pas el seu fill».

I així s'en sentia tan deslligat que ni hauria sabut com anomenar-lo ni tractar-lo, perquè alhora que li infundia aversion li inspirava un

respecte estrany que'l mantenia alurat i suspès al seu davant. Per en Jan la presència del seu fill al poble era un sofriment constant, una confusió aclaparadora que el feia estar neguitós i sorrut com si des de que Mossèn Lluís era allí, ell no es trobés en son centre; com si La Clotada ja no fos la mateixa Clotada d'abans; com si els seus companys de joc i taverna haguessin esdevingut uns altres homes plens de misèries i com si ell, fins ell, no fos ell mateix.

Amb recança tornava en Jan a casa a les hores de menjar, doncs entre dia no hi parava un instant; pensant amb que allí hi trobaria el foraster, el capellà, aquell Mossèn Lluís que se li havia ficat a casa; que es trobaria allí sol entre ell i la Cisca, que també era tota un altra, amb l'alegria reflectida al rostre i brillant-li els ulls, mentres que ell, en Jan, s'hi consumia de ràbia i de gelosia...

Josep M. FOLCH I TORRES

(Continuarà).

Cançó de Primavera

— *Ocellet, obre tes ales
i posa't prest a volar,
que ha vingut la Primavera,
i l'has d'anâ a saludar.
No sents tos companys com canten
volant per l'immens espai?
No veus les flors com retornen
son color més viu que mai?*

*Fins el cel vol celebrar-ho
que d'un bell blau s'ha posat!
I el sol d'or, que amb sa fermesa
son raig diví ens ha donat!
I l'ocell, obrint ses ales,
joïós es posa a volar,
i les flors, perfums li donen,
i ell, els ofrena un bell cant.*

Dolors ARAMON I SERRA

LES MILLORES DE "JOVENTUT CATALANA"

serà un esdeveniment insospitat

LA
SARDANA
DANSA
NOSTRA

Escales
fotografes
de ballades
celebrades
a la Plaça
de l'Església
de Sans.

(Fot. ENS)

RADI-MERAVELLA

LES ONES DE TRIANON

(Història antiga)

(Acabament)

Un detector

Els dies següents passaren també, amb aquests *jocs de ones*, tan interessants a la Cort. Les reunions de Trianon al voltant del gran estany, varen ésser afavorides de una tal sort, que el rei, un dematí, es conta, no va tenir a menys l'anar-hi.

L'astrònom no parava des de llavors de imaginar-se algun fet enginyós. Així és que, una tarda, dirigint-se a la gentada que estava apretada sobre de la herba, els hi digué que anava a fer passar per les aigües del estany ones que cap dels que allí estava les veuria, emperò que no passaria lo mateix en l'altre cap de una peça, en la que hi pujaria i baixaria el suro per a fer senyals.

Efectivament, va lligar el suro amb un llarg tronc vertical enfonsat a 5 peus sota de l'aigua, portant al altre cap una esfera buida. En son lloc d'emissió a un cap del estany, va baixar poc-a-poc, també a 5 peus sota de l'aigua, una pedra lligada amb un cordill molt prim; llavors va baixar-la un poc; va pujar-la, tornà a baixar-la, etc... de manera que la superfície del aigua, apenes si s'arrugava amb unes molt petites ones, de les que un no podia donar-se compte des de la part oposada del estany.

Però la pedra en canvi, bellugada al fons del element produïa ones tan fortes que la esfera les rebia i feia pujar i baixar fortament el suro lligat al altre cap de la barra. I amb allò els espectadors varen comprendre molt bé els senyals del abat.

En vista d'això la Cort acceptà amb crits d'entusiasme i admiració l'assaig del savi, mentres aquest apuntava a son llibre de notes que es pot fer un *detector de ones*; es a dir un ull qui descobreixi les ones invisibles als humans.

Un amplificador

Mentrestant, la senyoreta d'Espinasse, no s'havia pas oblidat que a les primeres experiències amb les ones, als voltants del estany de la Moisson, dintre el parc de Versailles, l'abat Rochon li havia assenyalat un lloc de recepció on els senyals semblaven perdre's al venir fins a ella.

L'abat va endevinar desseguida aquest perillós pensament, i aprofità la ocasió de una nova invenció, per a canviar en amistat aquell pensament enemic. Davant els ulls d'ella, al costat del estany on ella estava assentada, va posar sobre de l'aigua un tros molt gros de suro el qui portava una canya horitzontal; al més petit bellugueig de l'aigua encara que el suro no bellugava apenes, el cap de la perxa, augmentant el moviment bellugava de algunes pulgades i feia visibles els senyals. Dret al costat del petit aparell estava el fill del jardiner al qui l'abat havia encarregat d'estar-s'hi.

Mentrestant, l'abat va córrer al seu lloc d'emissió des de on va enviar a la senyoreta d'Espinasse ones entretingudes, separades per els espais que convenia; eren tan fluïxes, que un no es donava compte d'elles, i el suro semblava tanmateix que no es bellugués. Però el cap de la canya pujava i baixava llargament, i el fill del jardiner, cridant cada vegada, deïa la lletra del abecedari que confrontava amb el moviment.

I la senyoreta d'Espinasse va assegurar-se aixís davant tota la Cort, que la galania del abat Rochon — el vostre somriure desafia a l'Aurora — havia sigut adreçat a la seva gentil figura, de lo que no havia jamai dubtat.

L'abat va anotar a son llibre, que es pot comptar i creurer amb un *amplificador*, empleiant un augment d'energia — el fill del jardiner — de les ones que arribin

al post de recepció amb massa feblesa per a fer-lo funcionar.

Una experiència de goniometria

Pensà l'abat tot filosofant, que una tan favorable sort era impossible que no des- pertés la enveja a algú.

Un dia el savi havia ensenyat a les seves admiradores que, de la senzilla direcció que portessin les ones, es podia endevinar el lloc on estava posat el que les produïa; solsament montant dos suradors amb una fusteta i posar-la amb direcció perpendicular a la direcció d'elles, és a dir, de manera que una línia dreta les tallés amb dos trossos, fer amb la fusteta un angle dret, després...

Un dels seus col·legues de l'Acadèmia Reial de Ciències, enfadat de tanta sort, gosà interrompre'l tractant-lo de bruixot, i li preguntà amb quin nom ridícul era precis dotar a aquell meravellós instrument...

L'abat va tenir la imprudència de tirar la seva confiança massa endavant, i respongué que fóra el nom en grec de angle i mida, o sia un *goniòmetre*.

Amb aquests mots horribles, les dones marxaren cridant, i l'assemblei reguanyà amb tota pressa les carrosses...

Baudry DE SAUNIER

Josep Brea, trad.

(Il·lustració de Lola Anglada)

Diada d'amor

En Víctor s'hi trobava bé al Mas, aquell convencional silenci que regnava a la casa, aquella calma que planava per damunt de tot, i que semblava devallar del cel, omplint marges i clotades, sols gràcilment o paorosament alterada per les refulades dels trobadors boscats, i les brunzentes remors de la fulleraca sotraquejada per el vent, havien sigut un bàlsem goridor per a la seva ànima de malestruc rodamón, i per al seu cor mancat de l'escalf enfortidor que porta en son si la llar de la família l'aplegament de tot l'amor que fa que estimem la vida, i que visquem il·lusionats.

De molts anys ençà que prometia passar la santa diada de Nadal, al Mas amb la dida, mes el desitj pareixia complaure's en què aquest no arribés mai, i els quefers, o la extremada llunyania, quelcom en fi, feia que ço tan desitjat per uns i altres no acabés mai d'arribar, mes quan fou l'hora, an en Víctor no li recà gens haver-se fet esperar totes aquelles anyades, car estava segur que no hauria sigut tan plena la jòia, ni la sorpresa tan corprenedora.

El pas dels anys per el camí de la vida, havia deixat profundes petjades en aquell lloc, car la dida i el didot, havien ja esdevingut dos jaios bon xic corvats i magrissons, tal com eren de sapats i forts, quan ell d'infant els recordava, per ço que fa a la casa, si que poc hi deixà rastre el temps, l'havia respectada com a plançó arrelat de vella nissaga que era, i sols alguna esquerdada de més podia contar-s'hi. O quines emocions més dolces i suaus, suaus com la cançó de bressol amb que l'adormien, li suggeria aquell casalot immens de vigues altes curulles de vianda, i de finestres verdejants d'eura que s'enfilaven amunt, amunt, com neguitoses d'enlairar-se vers el firmament.

Ell no havia conegut pot dir-se altra casa, i altre afecte de pregon i ver amor, que el que aquells senzills terrassans li havien posat i li

havien fet sentir amb tota sa puixança. La seva mare morí al lliurar-lo al món, i el seu pare quan tot just traspassava la llinda de les il·lusions d'adolescent. Així és que el record més grat de tota sa infantesa l'omplia aquell Mas amb la seva gent entre la qual s'hi contava la Caterina, que fou nascuda quan ell ja terrejava, barbotejant incoherents mots.

I quina impressionant aparició la Caterina! Si semblava follia, de menuda i enjogassada que era s'havia transformat en una escaient i gentil donzella, riallera i feinejadora, amb el cap ros com un camp d'espigues al juny. Tant com havien jugat per aquell bé de Déu de boscos d'alzines, se'n feia creus.

Fou ço que el va torbar més, i ço que més durader es va fer en sa ment, quasi esborrant les demés alegries sentides, la seva presència. I és que mantes voltes en el borgit que ensordeix fins els batécs del cor de les grans ciutats, havia pensat en formar-se, ell que n'era tan necessitat, una família, en la qual la dona hi fos portada per un primer amor, per un anhel de felicitat, sembrant-la aqueixa. I no és que ço hi manqués en absolut allà, que ell no era dels que busquen per viles i llogarets les virtuts, però és que en els llocs que freqüentava, cercles, reunions, sols la vanitat surava.

En vuit dies que feia que s'hi hostaljava, veié en aquests jorns una continuació dels passats tant feliços com si aquell llarg interval de separació no hagués existit, i aquí s'hagués fet home, al costat de la Caterina, que suara l'encisava per la senzillesa captivadora, com per son assenyat criteri, car també havia rebut l'instrucció necessària, que els pares bon xic aposentats no escatimaren res quan l'hora de saber fou arribada.

I durant aquells dies, ja en Víctor es preguntava si sols sentia per ella, aquell afecte de germanor que creia, o si era quelcom més in-

tim, més gran, més arrelat al cor, un sentiment que omplena de gaubança l'esperit aconhortant-lo, i de claredat la mirada asserenant-la.

Arribà la vetlla de Nadal, amb tots sos típics preparatius, atapeint-se la casa de grans i xics, que o bé feien rajar el «tió», amb gran contentament per part dels menuts, o admiraven bocaoberts el magnífic naixement, arranjat per la traça de la Caterina, amb totes ses belles figures representatives, i el seu rierol tranquil que reflectia com un espill.

En Víctor ho contemplava extasiat sens dir un mot, tot semblava fet a posta per a convènce'l que mai enlloc havia sentit aquell dolç benestar espiritual, i aquell saturat ambient de companyonia, que inconscient l'anava acostant més a ella.

I n'obtingué tanta seguretat de què ço que era el seu rosat somni de jovincel, ho tenia tan aprop, tan a flor de llavi, que aquella nit, desvetllat per les novèlles emocions experimentades durant el dia, pensà en palesar el seu anhel.

Quan la Caterina el cridà per què l'ajudés a fer un gran ramell per a guarnir la taula de gran diada, veié el moment oportú, i papallonejà tendrament, al donar-li una rosa, esbullant-li els rinxols de l'orella; —Si em volguessis esti-

mar... com jo t'estimo... Esdevingué roja, tremolosa, i fugí, deixant son pas sembrat de flors que morien al joventivol esclat d'un cor enamorat.

Fou precís cercar-la, soljar-la per tot. fins que'l cor parlés, i el cor parlà sincer. Ella l'esperava, tenia un grat pressentiment de que vindria, de que vindria un dia com aquell en què tot alena divinitat a fer-li ofrena del seu amor.

I en el solemniat dinar de Nadal, els vellets del Mas somreien joiosos i obrien els braços al nou fill que venia a perpetuar sa raça noble i bondadosa, digne de llur ferrer.

Al capvespre asseguts a l'escó vora la llar, en Víctor feia projectes, foren la parella més feliç de l'univers, el seu amor fóra més fort que la mateixa mort, i lloava aquell Mas en el qual ovirà la suprema jòia. Per nosaltres—deia— aquesta ha sigut la diada de l'amor —No és cert la meva aimia?

—Sí, Víctor i jo et prego que cada any aqueixa festa vinguem o passar-la aquí.

—Sí, aquí on t'he conegut a tu, a tu, que com digué el poeta «ets cel d'amor de ma esperança, ets de l'amor l'il·lusió bella!»

Ernestina PRAT

MAS I ROCA

24-26, PORTAFERRISSA, 24-26 : TEL. A-1574
16, FONTANELLA, 16 : TEL. A-2713

Camises, corbates, gèneres de punt, mitgeria, guanteria

Noves i variades coleccions en articles del seu ram

PER A LA MIDA, ESPECIALITAT

Els llibres

Domassos al sol, per *Jaume Agelet i Garriga*.—Un altre primer llibre, un llibre de festa per l'autor, que ha fet estesa al vent i al sol de les robes que pacientment havia ordides. Hi ha certament entre elles, sedes de Damasc, tafetàs i altres exquisideses teixides i brodades. Però abunda també la sarja i la tela de casa.

Els versos de Jaume Agelet i Garriga, ben intencionats i reeixits molts d'ells, no tenen aguant líric en llur volada, sinó que sovintegen en caigudes lamentables de prosaisme, més a més en el lèxic, d'un gust a voltes molt dubtós.

En general però acusen un afany d'observació i d'espectacle per les coses del camp i del carrer, que l'autor ha pogut aplicar amb encert durant els seus viatges.

Esporgat de lèxic i d'influències — s'hi deixa ben sentir la de Tomàs Garcés — els versos de Jaume Agelet i Garriga formen un recull ben apreciable.

Històries i fantasies, per *Ernest M. Ferrando*.—Hi ha molta gent que no s'ha adonat encara de que E. M. Ferrando, és un formidable escriptor. En aquest país, on l'arrivisme sol

poder tant o més que el mèrit, cal sovint que la fama es pregoni a cops de tabal.

E. M. Ferrando, de naixença i formació valenciana, és un home conscient i humil, que ha anat treballant dia rera dia sense escarafalls ni defalliments, en una obra ben orientada i refinadíssima de gust. Els seus contes i fantasies llisquen plàcidament als ulls del lector, entelats d'una patina d'or, i d'un vel de finíssima ironia.

La lectura de M. Ferrando, no pot deixar mai de suggerir-nos quelcom molt refinat i llunyà, una mena d'aristocràcia anglesa subtilíssima en la guisa de dir les coses, que dona als seus contes un nivell sostingut que mai decau, d'una gran correcció.

Aquest segell de modernisme ultra català que té la prosa de l'autor de «Vida d'infant» és certament potser més interessant que l'avesat localisme de novel·la de costums, sovintment tan nostre però també tan mediocre.

Fóra difícil escollir un títol de l'índex per a dir que ens plau més que un altre. Amb tot, no sabem estar-nos d'esmentar aquell deliciós conte de «L'arca de Noé, S. A.»

«Amics de la Poesia»

Tamarius i roses, del poeta *C. Fages de Climent*.—La segona sessió d'aquest curs dels «Amics de la Poesia», fou dedicada al segon llibre de poemes del poeta C. Fages de Climent, «Tamarius i roses», que sortirà a primers d'any.

El poeta J. Bofill i Matas, que ama singularment la poesia del jove poeta empordanés, féu la presentació en uns mots altíssims de justa visió crítica, situant en un lloc excel·lent dins la nostra literatura al poeta de «Les Bruixes de Llers». Els mots fervorosos del poeta orador,

foren acollits amb una ovació cordialíssima.

Tot seguit el poeta C. Fages de Climent donà lectura al seu llibre, que fou rebut amb un gran entusiasme.

La sala d'actes de l'Ateneu era com en les grans solemnitats curulla. Un públic selectíssim i representatiu l'omplia.

La feminitat tan amadora de la nostra poesia, hi era nombrosa i gentilíssima.

Bon inici de l'any literari serà aquest llibre del poeta C. Fages de Climent.

BELLA TASCA D'UNS ANDREUENCs

Amb ocasió de la visita que En Josep M.ª Folch i Torres, acompanyat de la seva família, va efectuar el diumenge, dia 28 del passat desembre, als «Amics de l'Art» de Sant Andreu de Palomar (Barcelona), és que ens complavem en fer pública la bella i profitosa tasca que aquest grup de jovent andreuenc ve portant a terme desde ja fa algun temps.

Aquests «Amics de l'Art» integrats per un bon nombre de joves i gentils senyorettes pertanyents a distingides famílies andreuencs, dediquen les seves estones d'esbarjo impressionant fotogràficament quadros plàstics, que, després, editen, en forma de col·leccions argumentades de projeccions lluminoses, intercalant, en aquestes col·leccions, uns lletrers explicatius, que fa que dónguin, quan es projecten a la pantalla, la més perfecta sensació del cinematògraf.

Gairebé totes les col·leccions de diapositives que editen els «Amics de l'Art» de Sant Andreu, són novel·les d'En Folch i Torres. Ara, darrerament, han impressionat, amb un luxe i bon gust verament remarcables, la seva famosa rondalla: «La Ventafocs».

Amb motiu d'assistir el Sr. Folch i Torres a la projecció de la «La Ventafocs», és que va fer l'honor de visitar als «Amics de l'Art» de Sant Andreu que, avui, ja compten amb la més encoratjadora felicitació de l'il·lustre rondallista català, el qual va pregar-los que no defallissin en la bella tasca empresa.

En Josep M.ª Folch i Torres rodejat dels directors i els principals intèrprets que han impressionat la seva famosa rondalla «La Ventafocs», en projeccions lluminoses.

Caminant entre boires

*Tinc velats els ulls
de tanta boirada.*

*No veig els esculls
en ma caminada.*

*Un vel blanc i fi
tot mon cos assetja,*

*i esborra el camí
dessota ma petja.*

*No veig els torrents
ni les cimes altes.*

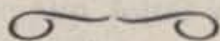
*Les boires rellents
em mullen les galtes.*

*Ni un raig de claror
mon ull pot percebre.*

*Ai, tanta blancor
se'm torna tenebra!*

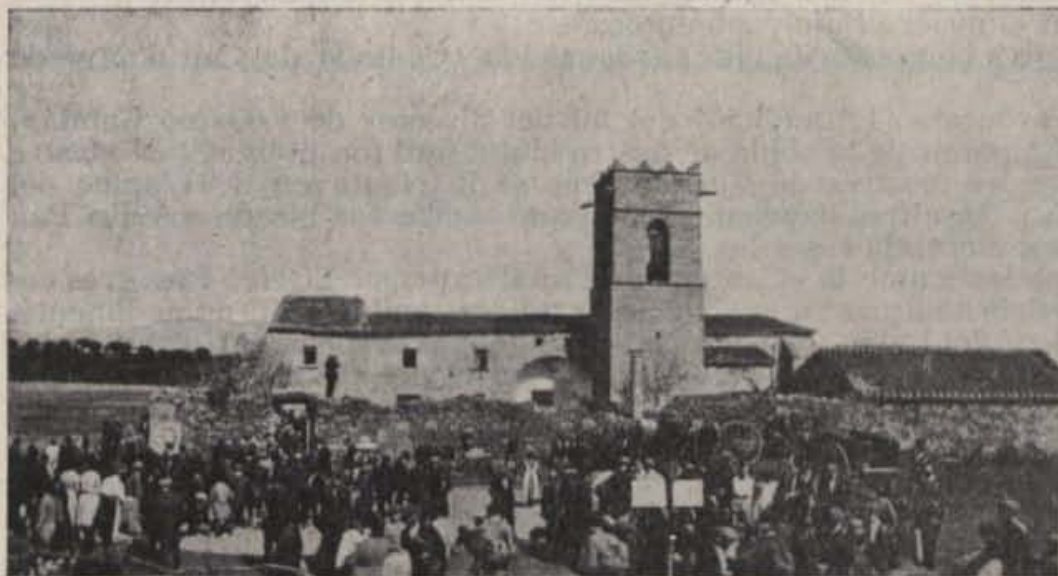
J. DUATIS ITARTE

LA NOSTRA COL·LABORACIÓ ESPONTÀNIA

1. — Fotografia artística. Contrallum.

2. — *Llinàs del Vallès*. L'ermita del Corredor
en un dia d'aplec.

(Clixés de la distingida
senyoreta Antònia To-
rrent Martori, d'Arenys
de Mar.)

Les millores de JOVENTUT CATALANA
serà un esdeveniment insospitat

La nostra dansa

La festa de Cap d'any a l'«Orfeó Català»

Seguint un bell costum, el dia de cap d'any es donà un important concert de sardanes al Palau de la Música Catalana. I, com els altres anys, no hi hagueren localitats suficients per atendre les demandes del públic : bona part de persones amants de nostra dansa s'hagueren de quedar al carrer.

Els executants del programa eren el benemèrit «Orfeó Català» i les excel·lents cobles «Barcelona», l'«Antiga Principal» de La Bisbal i la «Principal» de Cassà de la Selva.

La primera part era integrada per sis sardanes (dues per cada cobla) i l'estrena d'unes breus visions estivals per a tres cobles, del mestre Pujol, que portaven el títol de «Pirinenques».

Remarcarem la immillorable execució de la sardana «Cecília» de N'Antoni Juncà per la cobla «Barcelona». «La Princesa captiva» d'En Serrat i «Cor jove» d'En Joaquim Serra, que eren donades en primera audició, foren molt ben rebudes pel públic.

Però l'èxit d'aquesta primera part foren les «Pirinenques» d'En Pujol, de les quals hagué de repetir-se «Tamborinada», bella descripció musical d'una tempesta d'estiu. Són les dites visions uns quadrets descriptius que porten per nom «Albada», «El vailet aviant la ramada», «Migdia», «Tamborinada», «La cançó de la muntanya» i «Cap al tard». Amb ells En Pujol es mostra gran dominador de la cobla, de la qual fa eixir sons orquestrals. No gens menys és de notar el quadret «El vailet aviant la ramada», duo de flabiol i contrabaix, d'una frescor i simplicitat admirables i que contrasta amb la plenitud de «Migdia».

En la segona part hi havia, ultra obres d'En Toldrà, Morera i Enric Casals («Setembre», d'aquest últim, hagué de bisar-se), la primera audició de la sardana «De bon matí», feta sobre temes de Clavé per En Pep Ventura i arranjada pel subdirector de l'«Orfeó Català». El públic la oí dos cops, coronant-ne cada vegada l'execució amb merescuts aplaudiments.

Com a final es cantà per l'Orfeó «Sant Jordi triomfant», acompanyant-lo la cobla «Barcelona». Dirigi el mestre Pujol, son autor.

L'última part estava composta de cinc sardanes i la «Cantada de Cap d'any» de Francesc Pujol.

Es repetiren «Tardoral» (1.ª audició) del fill del director de l'«Orfeó Català», «Tocs de Festa» del director de la cobla de nostra ciutat (qui fou obligat per mestre Pujol a sortir a rebre les mostres de simpatia que se li tributaven) i «L'aplec del Vinyet» d'En Català. Nosaltres hauríem volgut que també fos bisada «A En Pau Casals» d'En Garreta; mereixia esser-ho.

Acabà tan magna festa amb la «Cantada de Cap d'any» per l'Orfeó i les tres cobles. L'entusiasme dels auditors l'ofegà abans de finir-se, amb nodrits aplaudiments.

I eixírem, satisfets, del Palau, pensant en l'excel·lent començament d'any per a nostra dansa. Déu fassi que tot ell siguin èxits com el del primer dia i que per sempre pugui l'«Orfeó Català» celebrar l'arribada d'una nova anyada tal com la ve celebrant fins ara!

Característiques de la sardana

Molts poetes han cantat l'excel·lència de la sardana. D'altres han cercat definir-la. I voldríem avui examinar algunes d'aquestes definicions.

Diu el preclar Maragall, en la seva famosíssima poesia, que

*«és la dansa sencera d'un poble
que estima i avança donant-se les mans.»*

I, en veritat, al compàs de la sardana, Catalunya ha vist realitzar-se el seu renaixement.

Però, per a ésser la dansa de tot un poble no hauria bastat d'ésser element diversiu. Quelcom deu haver-hi en son si, quelcom ha de tenir d'essencialment nostre que d'una tan gran manera ens emocionem en sentir-la. I això és l'amor, és l'estimació a les coses de la terra, als cants populars, a la raça, a la tradició...

La sardana també és, doncs, dansa de germanor. Tots dins d'ella ens trobem germans. Per diferents que siguin els nostres pensaments, per contraposats que siguin els nostres ideals, sempre mirarem amb simpatia aquell amb qui les mans hem ajuntat per ballar una sardana.

I a la significança hem d'afegir-hi la de lluita, servint-nos d'ella com arma, contra totes aquestes depravacions de la moda, contra això que en diuen *shimys*, *fox-trots*, *one-steps*, etc., i que han fet que En Joan Sacs, ofuscat, sens dubte, digués que la dansa no era art.

Dansa de llibertat ha estat, no res menys, nomenada; perquè si bé us lliga amb tots els qui la ballen, si passeu a formar part de la cadena que a tots agermana, podeu al vostre gust éixir-ne, deixant-la quan us cansi. Per això En López Picó en el seu epigrama «De la sardana» li diu que sap el límit de la llibertat.

És la sardana dansa de reis. Amb aquestes paraules vol En Maragall significar la noblesa de nostra dansa, noblesa que debades pot cercar-se en multitud de les altres. I bo i essent dansa noble és, aixímateix, popular: tot el poble català la balla. L'al·ludit López-Picó la nomena, adreçant-se-li, dansa de tothom, i després afegeix: «*Ens acull a tots*».

Resumint; dansa d'amor i d'unió, dansa popular i noble : heus ací les principals característiques de la sardana.

DANSAMOR

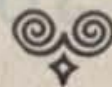
CASA BARNET

Presenta les últimes novetats per a senyora en LLANES, SEDES I COTONS

6 i 8, Portal de l'Àngel : Barcelona

Exhibició diària, als seus salons, de la primera col·lecció d'Espanya, quals models són escollits entre els més renomats modistos parisencs

J. Bach
Sastre

Plaça Nova
3, primer

ELS GRANS REGALS DE JOVENTUT CATALANA

Oportunament volem ofrenar als nostres lectors i lectores una
SELECCIÓ DE REGALS, cedits generosament per varies cases
comercials de Barcelona, les quals simpatitzen amb

JOVENTUT CATALANA

des de la seva aparició

Nosaltres, que ens hem imposat la missió d'afavorir als que amb tanta
simpatia ens han prodigat un bon aculliment, no volem refusar la
generositat d'aquests senyors donants, als quals, des de nostres pàgi-
nes donem mercès a l'avançada.

**Properament donarem a conèixer la selecció de regals,
i les cases donadores,**

en les pàgines de

JOVENTUT CATALANA

La Revista de les Ilars de Catalunya

No es deixi de llegir l'anunci que setmanalment inserim
a EN PATUFET, i els que oportunament publicarem
als rotatius «La Publicitat» i «La Veu de Catalunya»

RADIOTELEFONIA
SUPREMA

El meravellós aparell receptor R 500 de la mundialment famosa marca

BELL

és el preferit per oir amb gran perfecció els concerts musicals de Radio Barcelona.

La música filtrada per la galena del receptor és fina, agradable i d'una sonoritat encantadora. Arreu els trobareu, aquests aparells, d'una justesa i perfecció tal que els ha col·locat en lloc preferent en nostra ciutat com en les més grans del món.

Comprar-lo és la decissió d'un moment. El plaer que us proporcionarà serà tots els dies.

Visiteu l'exposició dels últims models de receptors

BELL

Casa SUPREMA

Pelai, 56 (davant l'estació del F. C. de Sarrià)

RADIOTELEFONIA SUPREMA

Exclusiva de venda dels
famosos receptors i accessoris

BELL

fabricats per la Western electric, quines fàbriques als Estats Units reuneixen més de 50.000 obrers. Considerada com la primera organització industrial radiotelefònica del món.

Examineu els receptors BELL i us convencereu que són uns aparells mestres en la perfecció, i si els proveu us meravellareu dels seus grans resultats, rebent els concerts de tot Europa. Funcionen sense acumuladors, van amb pila seca Radio LOT de mínim consum i gran resistència.

EXPOSICIÓ I VENDA

SUPREMA

Pelai, 56 (davant l'estació de Sarrià) : **BARCELONA**